

HAUSER proti Slovenskej republike

rozsudok z 5. februára 2013

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 12583/09, podanej proti Slovenskej republike 19. februára 2009 slovenským štátnym občanom, pánom Viliamom Hauserom. Sťažovateľ, ktorý vykonáva doživotný trest odňatia slobody, sa podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru sťažoval na dĺžku konania o náhradu škody vzniknutej v dôsledku nedbalého výkonu obhajoby proti svojmu obhajcovi v trestnom konaní. Napadnuté konanie sa začalo v roku 2004 a v priebehu nasledujúcich štyroch rokov okresný súd ustanovil sťažovateľovi postupne štyroch obhajcov, ktorí z rôznych dôvodov odmietli právne zastupovanie prevziať alebo sa proti nemu odvolali. V čase posudzovania sťažnosti Súd konanie prebiehalo viac ako 8 rokov na dvoch stupňoch konania, pričom stále nebolo právoplatne skončené.

Dĺžkou namietaného konania sa v septembri 2008 zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podľa článku 127 ústavy. Ten ju však odmietol ako zjavne neopodstatnenú, nakoľko v postupe dotknutého súdu nezistil také obdobia nečinnosti, ktoré by bolo možné označiť za prietahy. Mal za to, že dôvody advokátov pre odmietnutie prevziať právne zastupovanie boli podložené dostatočnými zdôvodneniami, a teda prietahy spôsobené týmito skutočnosťami neboli pripísateľné dotknutému súdu.

Súd rozsudkom z 5. februára 2013 vyhlásil sťažnosť za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, ktorá s odvolaním sa na nález ústavného súdu tvrdila, že sťažnosť na neprimeranú dĺžku predmetného konania do vyhlásenia uznesenia ústavného súdu bola zjavne nepodložená. Ďalej tvrdila, že vo vzťahu k obdobiu po vyhlásení uznesenia ústavného súdu sa mal sťažovateľ domáhať nápravy podaním novej sťažnosti podľa článku 127 ústavy. Súd poznamenal, že sťažovateľ bol počas celého trvania konania vo výkone trestu odňatia slobody, preto mal len obmedzenú možnosť nájsť si právneho zástupcu. Poukázal tiež na to, že v čase vyhlásenia uznesenia ústavného súdu konanie trvalo viac ako 4 roky a 6 mesiacov, počas ktorých sa súdy obmedzili výlučne na rozhodovanie a korešpondenciu vo veci otázky právneho zastúpenia. Podľa názoru Súdu, v prípadoch stanovených vnútroštátnym právom je zodpovednosťou štátu zabezpečiť právne zastúpenie účastníkom konania tak rýchlo a účinne, aby bolo zachované ich právo na prerokovanie veci v primeranej lehote. Vzhľadom na dané okolnosti a berúc do úvahy princípy zakotvené vo svojej judikatúre Súd neprijal závery ústavného súdu a konštatoval, že po vyhlásení uznesenia ústavného súdu sťažovateľ nebol povinný opakovane sa dožadovať nápravy na ústavnom súde.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti Súd uviedol, že často konštatoval porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich podobné otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a so zreteľom na svoju judikatúru Súd dospel k záveru, že dĺžka konania bola prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. V dôsledku toho konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**.

Sťažovateľ si uplatnil 6 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Požadoval tiež náhradu nákladov a výdavkov, nespresnil však ich výšku a požiadaval, aby mu bola priznaná suma, akú Súd priznáva bežne v podobných prípadoch. Súd sťažovateľovi priznal 5 200 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 50 EUR ako náhradu poštovného a drobných výdavkov, ktoré mu v súvislosti s podaním a posudzovaním sťažnosti vznikli. Zvyšok jeho nárokov zamietol.

DMF a. s. proti Slovenskej republike
rozsudok z 5. februára 2013

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 27082/09, podanej proti Slovenskej republike 6. mája 2009 akciovou spoločnosťou DMF a. s. so sídlom v Michalovciach. Sťažujúca sa spoločnosť sa podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru sťažovala na porušenie jej práva na prerokovanie veci v primeranej lehote v prípravnom trestnom konaní vedenom voči šoférovi kamiónu, ktorý sťažujúcej sa spoločnosti spôsobil nehodou škodu. Okrem toho sa sťažovala na porušenie článku 13 Dohovoru, článku 17 Dohovoru a článku 1 Protokolu č. 1 osobitne, ako aj v spojení s článkom 14 Dohovoru.

Námietkou týkajúcou sa neprimeranej dĺžky trestného konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podľa článku 127 ústavy. Ten ju v októbri 2008 odmietol z dôvodu neexistencie príčinnej súvislosti medzi namietaným porušením a konaním štátnych orgánov v trestnom konaní, ktoré sa priamo netýkalo sťažujúcej sa spoločnosti. Ústavný súd tiež uviedol, že sťažujúca sa spoločnosť pred podaním sťažnosti na ústavný súd nevyužila prostriedok nápravy v podobe podnetu na prokuratúru podľa § 34 ods. 1 a 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre. Nakoniec ústavný súd konštatoval, že ústava ani Dohovor nezaručujú právo na prerokovanie veci v primeranej lehote vo veci trestného oznámenia.

Súd rozsudkom z 5. februára 2013 vyhlásil sťažnosť na neprimeranú dĺžku konania za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažujúca sa spoločnosť nevyčerpala existujúce prostriedky nápravy v podobe podnetu podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre. Súd poukázal na to, že sťažujúca sa spoločnosť sa na dĺžku konania niekoľkokrát sťažovala na ministerstve vnútra, na prezídiu policajného zboru, ako aj na troch stupňoch prokuratúry. Berúc do úvahy, že v čase vydania uznesenia ústavného súdu konanie trvalo viac ako 6 rokov a 11 mesiacov, a že celková dĺžka konania do jeho skončenia predstavovala 7 rokov a takmer 6 mesiacov, Súd poznamenal, že sťažnosť nie je zjavne nepodložená v zmysle článku 35 ods. 3 písm. a) Dohovoru. Ďalej poznamenal, že nie je neprijateľná ani z iných dôvodov, a preto ju vyhlásil za prijateľnú.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že často konštatoval porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Aj keď pripustil, že sťažujúca sa spoločnosť do určitej miery prispela k dĺžke konania, uviedol, že vyšetrovacím orgánom možno pričítať niekoľko období nečinnosti, ktoré boli uznané políciou aj dozorujúcou prokuratúrou. S poukazom na svoju judikatúru Súd dospel k záveru, že dĺžka predmetného konania bola prehnaná. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru.**

Sťažujúca sa spoločnosť požadovala 37 474,11 EUR z titulu majetkovej škody a 600 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov vynaložených pred ústavným súdom a Súdom. Nárok z titulu nemajetkovej ujmy si neuplatnila. Súd nezistil príčinnú súvislosť medzi konštatovaným porušením a uplatnenou majetkovou škodou, preto zamietol tento nárok. Nárok na náhradu nákladov a výdavkov odmietol z dôvodu, že ho sťažujúca sa spoločnosť nepodložila žiadnymi podpornými dokumentmi.

PALGUTOVÁ proti Slovenskej republike
rozsudok z 19. februára 2013

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 25368/10, podanej proti Slovenskej republike 19. apríla 2010 slovenskou štátnou občiankou, pani Máriou Palgutovou. Vo svojej sťažnosti namietala, že došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci v primeranej lehote, zaručeného článkom 6 ods. 1 Dohovoru dĺžkou konania o žalobe na náhradu škody, ktorou sa domáhala kompenzácie na výživnom od osoby, ktorá bola zodpovedná za dopravnú nehodu, pri ktorej zomrel jej manžel. Konanie sa začalo v októbri 1995 a skončilo v novembri 2009.

Dĺžkou namietaného konania sa dvakrát zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podľa článku 127 ústavy. Ústavný súd v októbri 2003 nálezom rozhodol, že v konaní došlo k priet'ahom. Prikázal okresnému súdu, aby konal vo veci bez zbytočných priet'ahov, sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia, avšak nepriznal jej žiadne finančné zadosťučinenie z dôvodu, že sťažovateľka prispela k dĺžke konania. V roku 2009 sa sťažovateľka opätovne obrátila na ústavný súd, ktorý v januári 2010 rozhodol, že nedošlo k porušeniu práva sťažovateľky. S poukazom na to, že sťažovateľkina sťažnosť bola výlučne namierená voči krajskému súdu, ústavný súd preskúmal iba obdobie po tom, ako bola vec postúpená krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaniach. Podľa ústavného súdu postup krajského súdu nevedol z zbytočným priet'ahom v konaní.

Na základe predchádzajúcej sťažnosti č. 9818/02 Súd 17. mája 2005 vyhlásil rozsudok, v ktorom konštatoval porušenie sťažovateľkinho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru. Súd poznamenal, že konanie trvalo v danom čase viac ako 9 rokov a 6 mesiacov na dvoch stupňoch konania. Priznal sťažovateľke 5 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 500 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov v konaní pred Súdom.

Súd rozsudkom z 19. februára 2013 vyhlásil sťažnosť za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, ktorá s odvolaním sa na nález ústavného súdu z januára 2010 tvrdila, že sťažnosť je zjavne nepodložená. Súd uviedol, že obdobie, ktoré je potrebné posúdiť, sa začalo 17. mája 2005, kedy vyhlásil rozsudok na základe predchádzajúcej sťažnosti a skončilo po viac ako 4 rokoch a 6 mesiacoch na dvoch stupňoch konania. Pri posudzovaní primeranosti tohto obdobia však zoberal do úvahy, že celková dĺžka konania predstavovala viac ako 14 rokov a 1 mesiac na troch stupňoch konania. Súd poznamenal, že sťažnosť nie je zjavne nepodložená v zmysle článku 35 ods. 3 písm. a) Dohovoru. Ďalej poznamenal, že nie je neprijateľná ani z iných dôvodov, a preto ju vyhlásil za prijateľnú.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Súd zoberal do úvahy význam predmetu sporu pre sťažovateľku, ako aj skutočnosť, že vec nebola zložitá, a že sťažovateľka neprispela k priet'ahom v konaní. Ďalej poznamenal, že počas posudzovaného obdobia dotknutý krajský súd nariadil štyri ústne pojednávania a poukázal na dĺžku období medzi jednotlivými pojednávania. Súd dospel k záveru, že dĺžka konania bola prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. V dôsledku toho konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru.**

Sťažovateľka požadovala 6 000 EUR ako náhradu nemajetkovej ujmy a 1 200 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd sťažovateľke priznal 2 500 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 500 EUR z titulu nákladov a výdavkov. Zvyšok jej nárokov zamietol.

A. H. proti Slovenskej republike

rozsudok z 19. februára 2013

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 23386/09, podanej proti Slovenskej republike 3. apríla 2009 slovenskou štátnou občiankou, pani A. H. Sťažovateľka sa podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru sťažovala na dĺžku konania o návrhu na priznanie výživného zo strany jej bývalého manžela, ktorá predstavovala viac ako 5 rokov a 4 mesiace na dvoch stupňoch konania.

Dĺžkou konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podľa článku 127 ústavy. Ten v apríli 2008 prijal na ďalšie konanie sťažnosť týkajúcu sa konania pred Okresným súdom Veľký Krtíš. Zároveň odmietol časť sťažnosti týkajúcu sa konania pred Okresným súdom Košice II ako podanú oneskorene, keďže konanie pred týmto súdom už neprebiehalo. Ústavný súd v októbri 2008 rozhodol, že právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nebolo porušené. Mal za to, že sťažovateľka podstatne prispela k dĺžke konania, pričom Okresný súd Veľký Krtíš s výnimkou jedného obdobia piatich mesiacov konal vo veci primerane.

Súd rozsudkom z 19. februára 2013 vyhlásil sťažnosť za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd poznamenal, že sťažovateľka formulovala svoju ústavnú sťažnosť spôsobom, ktorý umožňoval ústavnému súdu preskúmať celkovú dĺžku konania, napriek tomu však ústavný súd tak nepostupoval. Konštatoval, že takýto prístup nebol v súlade s judikatúrou ústavného súdu a Súdu pri rozhodovaní v podobných prípadoch. Súd pripomenul, že článok 35 Dohovoru má na mysli taký prostriedok nápravy, ktorý umožňuje preskúmať dĺžku konania vo svojej celosti. Za daných okolností a s odkazom na svoju judikatúru sa Súd nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľka sa mala po vyhlásení nálezu opakovane dožadovať nápravy na ústavnom súde.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti Súd uviedol, že často konštatoval porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Súd zobral do úvahy význam predmetu sporu pre sťažovateľku a aj keď uznal, že sťažovateľka čiastočne sama prispela k predĺženiu konania, poukázal na prieťahy v konaní spôsobené dotknutými okresnými súdmi. Následne dospel k záveru, že sťažovateľkin prípad nebol prejednaný v primeranej lehote. Z toho dôvodu Súd konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru.**

Sťažovateľka si uplatnila 7 463,85 EUR ako náhradu majetkovej škody. Ďalej požadovala 20 000 EUR ako náhradu nemajetkovej ujmy a 3 288,33 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd nezistil príčinnú súvislosť medzi zisteným porušením a majetkovou škodou, preto zamietol tento nárok. Na druhej strane priznal sťažovateľke 2 400 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 1 500 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov.

LAUFÍK proti Slovenskej republike
rozsudok z 5. marca 2013

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 5718/10, podanej proti Slovenskej republike 8. januára 2010 slovenským štátnym občanom, pánom Františkom Laufikom. Vo svojej sťažnosti namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote, zaručeného článkom 6 ods. 1 Dohovoru dĺžkou konania o žalobe, ktorou sa domáhal nazretia do účtovných dokumentov spoločnosti s ručením obmedzeným, v ktorej bol spoločníkom. V čase posudzovania sťažnosti Súdom konanie prebiehalo viac ako 11 rokov a 9 mesiacov na troch stupňoch konania, pričom bolo prerušené po dobu viac ako 2 a pol roka do výsledku iného súvisiaceho konania, ktoré stále prebiehalo. Sťažovateľ podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru taktiež namietal, že konanie o jeho žalobe bolo nespravodlivé, a že bolo porušené jeho právo na prístup k súdu a právo na konanie pred súdom ustanoveným zákonom. Okrem toho sa sťažoval na porušenie svojich práv podľa článku 13 Dohovoru a článku 1 Protokolu č. 1.

Dĺžkou namietaného konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podľa článku 127 ústavy. Ten v septembri 2009 odmietol sťažnosť ako neopodstatnenú. Podľa ústavného súdu nečinnosť dotknutého súdu v dôsledku prerušenia konania nemôže byť považovaná za zbytočné prietahy v konaní. Vo vzťahu k obdobiu pred prerušením konania ústavný súd nezistil žiaden náznak porušenia práv sťažovateľa.

Súd rozsudkom z 5. marca 2013 vyhlásil sťažnosť na neprimeranú dĺžku konania za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, ktorá s odvolaním sa na uznesenie ústavného súdu tvrdila, že sťažnosť na neprimeranú dĺžku predmetného konania do rozhodnutia ústavného súdu bola zjavne nepodložená. V tejto súvislosti ďalej tvrdila, že ak sa po rozhodnutí ústavného súdu vyskytli v konaní prietahy, mal sťažovateľ podať novú sťažnosť podľa článku 127 ústavy. Súd poznamenal, že v čase uznesenia ústavného súdu konanie trvalo 8 rokov a 6 mesiacov na troch stupňoch konania. Keďže sťažovateľ sa prostredníctvom ústavnej sťažnosti nedomohol žiadneho odškodnenia vo vzťahu k podstatnej časti konania, Súd s poukazom na princípy zakotvené vo svojej judikatúre uviedol, že sťažovateľ nebol povinný opätovne vyčerpať prostriedok nápravy v podobe sťažnosti podľa článku 127 ústavy.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a so zreteľom na svoju judikatúru Súd dospel k záveru, že dĺžka konania bola prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. V dôsledku toho konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru.**

Sťažovateľ požadoval 92 170,50 EUR ako náhradu majetkovej škody a 30 000 EUR ako náhradu nemajetkovej ujmy. Súd nezistil príčinnú súvislosť medzi zisteným porušením a majetkovou škodou, preto zamietol tento nárok. Na druhej strane priznal sťažovateľovi 7 800 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Vzhľadom na to, že sťažovateľ si neuplatnil žiadny nárok na náhradu nákladov a výdavkov, Súd mu z tohto titulu nepriznal žiadnu sumu.

KRELA A ĎALŠÍ proti Slovenskej republike rozsudok z 5. marca 2013

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 59644/09, podanej proti Slovenskej republike 3. novembra 2009 ôsmymi slovenskými štátnymi občanmi, pánom Jozefom Krelom, Františkom Krelom, Vladimírom Krelom, Pavlom Krelom, pani Elenou Babinskou, Zdenkou Krelovou, Jankou Kamenišťákovou a pánom Romanom Krelom. Vo svojej sťažnosti namietali, že došlo k porušeniu ich práva na prerokovanie veci v primeranej lehote, zaručeného článkom 6 ods. 1 Dohovoru dĺžkou konania o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy a o vydanie nehnuteľnosti. V čase posudzovania sťažnosti Súdom konanie prebiehalo viac ako 11 rokov a 7 mesiacov na dvoch stupňoch konania, pričom stále nebolo právoplatne skončené.

Dĺžkou namietaného konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podľa článku 127 ústavy. Ten v júni 2009 odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú. Skonštatoval, že obdobia nečinnosti dotknutého okresného súdu nevyústili do zbytočných prieťahov v konaní.

Súd rozsudkom z 5. marca 2013 vyhlásil sťažnosť za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, ktorá s odvolaním sa na uznesenie ústavného súdu tvrdila, že sťažnosť na neprimeranú dĺžku predmetného konania do rozhodnutia ústavného súdu bola zjavne nepodložená. V tejto súvislosti ďalej tvrdila, že ak sa po rozhodnutí ústavného súdu vyskytli v konaní prieťahy, mali sťažovatelia podať novú sťažnosť podľa článku 127 ústavy. Súd poznamenal, že v čase uznesenia ústavného súdu konanie trvalo 7 rokov a viac ako 1 mesiac na dvoch stupňoch konania. Ďalej uviedol, že sťažovatelia smerovali svoju ústavnú sťažnosť výlučne proti okresnému súdu, pričom konanie pred ním trvalo približne 7 rokov. Aj keď Súd zobral do úvahy výlučne dĺžku konania pred dotknutým okresným súdom, považoval ju za neospravedliteľnú. Keďže sťažovatelia sa nedomohli prostredníctvom ústavnej sťažnosti žiadneho odškodnenia vo vzťahu k podstatnej časti konania, Súd s poukazom na princípy zakotvené vo svojej judikatúre uviedol, že sťažovatelia neboli povinní opätovne vyčerpať prostriedok nápravy v podobe sťažnosti podľa článku 127 ústavy.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že často konštatoval porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a so zreteľom na svoju judikatúru Súd dospel k záveru, že dĺžka konania bola prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. V dôsledku toho konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru.**

Každý zo sťažovateľov požadoval 2 000 EUR ako náhradu nemajetkovej ujmy. Okrem toho sťažovatelia spoločne požadovali 800 EUR ako náhradu za výdavky a náklady vynaložené v konaní pred ústavným súdom a 1 600 EUR v konaní pred Súdom. Súd priznal sťažovateľom požadované sumy v plnom rozsahu.

VRABEC A ĎALŠÍ proti Slovenskej republike
rozsudok z 26. marca 2013

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 31312/08, podanej proti Slovenskej republike piatimi slovenskými štátnymi občanmi, pánom Martinom Vrabcom, pani Elenou Račkovou, Ľubicou Vrabcovou, Ľubicou Kolesárovou a pánom Jánom Vrabcom. Sťažovatelia sa podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru sťažovali, že zamietnutie ich nároku na vrátenie pôdy najvyšším súdom bolo svojvoľné a v rozpore s princípom právnej istoty, pretože najvyšší súd nebral do úvahy svoju prax v iných obdobných prípadoch. Okrem toho podľa článku 1 Protokolu č. 1 sťažovatelia namietali, že spornú nehnuteľnosť nemôžu užívať.

Sťažovatelia neúspešne žiadali o reštitúciu pôdy podľa zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom. Najvyšší súd vo svojom rozsudku z decembra 2006 konštatoval, že vlastníctvo k pôde bolo na štát prevedené podľa vyhlášky č. 15/1959 Zb., pričom § 3 zákona č. 503/2003 Z. z. nepokladal takúto situáciu za reštitučný dôvod. Sťažovatelia mali možnosť už skôr požiadať o navrátenie pôdy podľa zákona č. 403/1990 Zb., ale neurobili tak. Sťažovatelia sa obrátili na ústavný súd a namietali porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru a článku 1 Protokolu č. 1. Tvrdili, že pôda bola vyvlastnená bez náhrady, čo predstavovalo dôvod navrátenia podľa § 3 ods. 1 písm. m) a n) zákona č. 503/2003 Z. z. bez ohľadu na skutočnosť, že zákon č. 503/2003 Z. z. neobsahoval žiaden odkaz na vyhlášku č. 15/1959 Zb. Odvolali sa na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3SžoKS 130/2005 z 9. júna 2006, v ktorom najvyšší súd konštatoval, že situácia podobná tej, v ktorej sa nachádzali sťažovatelia, spadala pod zákon č. 503/2003 Z. z. Ústavný súd v októbri 2007 sťažnosť odmietol. Rozhodol, že najvyšší súd dostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, ktoré nebolo svojvoľné, ani inak v rozpore s ústavnými princípmi.

Súd rozsudkom z 26. marca 2013 vyhlásil námietku podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Vo vzťahu k podstate namietaného porušenia článku 6 ods. 1 Dohovoru Súd poznamenal, že v posudzovanom prípade nebolo sporné, že v relevantnom čase najvyšší súd vyhlásil rozsudky, v ktorých vyjadril opačné názory v podobných prípadoch týkajúcich sa vrátenia nehnuteľností podľa zákona č. 503/2003 Z. z., ktoré boli vyvlastnené podľa vyhlášky č. 15/1959 Zb. Súd uviedol, že sťažovatelia vo svojej ústavnej sťažnosti poukázali na túto skutočnosť s odkazom na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3SžoKS 130/2005, avšak ústavný súd ich sťažnosť odmietol bez toho, aby sa zaoberal ich argumentmi. Ďalej Súd poukázal na nález ústavného súdu v inom prípade, v ktorom s odkazom na rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 3SžoKS 130/2005 a sp. zn. 6 Sžo 240/2008 skonštatoval, že odchýlky v praxi najvyššieho súdu pri rozhodovaní o tom, či pôda vyvlastnená podľa vyhlášky č. 15/1959 Zb. spadá pod zákon č. 503/2003 Z. z., boli v rozpore s princípom právnej istoty. Súd konštatoval, že v posudzovanom prípade bola ústavná sťažnosť sťažovateľov založená na rovnakých argumentoch. Tým, že ústavný súd sa nezaoberal argumentom sťažovateľov, týkajúcim sa nejednoznačnej judikatúry najvyššieho súdu, konal v rozpore s právom sťažovateľov na spravodlivé konanie, a preto **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**. Súd nepovažoval za potrebné ďalej preskúmať, či toto ustanovenie bolo porušené aj z dôvodu protichodných rozhodnutí najvyššieho súdu v danej veci.

Vo vzťahu k námietkam podľa článku 1 Protokolu č. 1 Súd skonštatoval, že vnútroštátne orgány zamietli nárok sťažovateľov z toho dôvodu, že nemal oporu v relevantnom práve. Súd pripomenul, že jeho úloha pri ochrane ľudských práv je iba subsidiárna, a preto nemôže

špekulovať o tom, či by sťažovatelia splnili všetky zákonné podmienky pre vrátenie pôdy v prípade, ak by konanie týkajúce sa ich nároku bolo v súlade s článkom 6 ods. 1 Dohovoru. Námietku preto zamietol z dôvodu jej nezlučiteľnosti *ratione materiae* s ustanoveniami Dohovoru.

Sťažovatelia požadovali 6 000 EUR ako náhradu majetkovej škody a 393,14 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Nárok z titulu nemajetkovej ujmy si neuplatnili. Súd nezistil príčinnú súvislosť medzi konštatovaným porušením a uplatnenou majetkovou škodou, preto zamietol tento nárok. Sťažovateľom priznal 350 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Zvyšok ich nárokov zamietol.

CSÁKÓ proti Slovenskej republike rozsudok z 25. júna 2013

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 47386/07, podanej proti Slovenskej republike 23. októbra 2007 slovenským štátnym občanom, pánom Ladislavom Csákom. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote, zaručeného článkom 6 ods. 1 Dohovoru dĺžkou exekučného konania, ktoré bolo voči nemu vedené. Konanie sa začalo vo februári 2003 a hoci nebolo úplne jasné, kedy sa skončilo, trvalo maximálne do decembra 2011, teda takmer 9 rokov na jednom stupni konania. Okrem toho sťažovateľ podľa článku 13 Dohovoru namietal, že vo vzťahu k dĺžke napadnutého konania nemal k dispozícii účinný prostriedok nápravy.

Dĺžkou napadnutého konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podľa článku 127 ústavy. Ústavný súd v marci 2007 sťažnosť odmietol ako neprípustnú z dôvodu, že sťažovateľ riadne nevyužil dostupné prostriedky nápravy v podobe sťažnosti na prietahy predsedovi dotknutého exekučného súdu.

Súd rozsudkom z 25. júna 2013 vyhlásil sťažnosť za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľ nepodal ústavnú sťažnosť v súlade s formálnymi náležitosťami a ustálenou praxou ústavného súdu, keďže pred jej podaním nepodal sťažnosť na prietahy predsedovi dotknutého exekučného súdu. Súd okrem toho odmietol aj argument vlády, že sťažovateľ sa nedomáhal odškodnenia za prípadné prietahy prostredníctvom žaloby o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. V súvislosti s uvedenými argumentmi Súd poukázal na svoje rozsudky v prípadoch *Ištván a Ištvánová proti Slovenskej republike* z 12. júna 2012 a *Komanický proti Slovenskej republike* (č. 6) z 12. júna 2012, v ktorých preskúmal a odmietol v zásade rovnaké námietky, ako vláda vzniesla v predmetnom prípade.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich podobné otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a so zreteľom na svoju judikatúru Súd dospel k záveru, že dĺžka predmetného konania bola prehnaná. Z toho dôvodu konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**. Okrem toho Súd s poukazom na svoje závery v prípadoch *Komanický proti Slovenskej republike* (č. 6) a *Ištván a Ištvánová proti Slovenskej republike* konštatoval aj **porušenie článku 13 v spojení s článkom 6 ods. 1**

Dohovoru, keď dospel k záveru, že za daných okolností sťažovateľ nemal k dispozícii účinný prostriedok nápravy.

Sťažovateľ požadoval 4 500 EUR ako náhradu nemajetkovej ujmy a 1 422 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd priznal sťažovateľovi požadovaných 4 500 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 1 000 EUR z titulu nákladov a výdavkov. Zvyšok jeho nárokov zamietol.

SIKA proti Slovenskej republike (č. 7) rozsudok z 25. júna 2013

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 1640/07, podanej proti Slovenskej republike 2. januára 2007 slovenským štátnym občanom, pánom Vladimírom Sikom. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného článkom 6 ods. 1 Dohovoru dĺžkou konania o zaplatenie peňažnej sumy a určenie platnosti zmeny pracovnej zmluvy. V čase posudzovania sťažnosti Súdom konanie prebiehalo viac ako 8 rokov a 2 mesiace na dvoch stupňoch konania, pričom stále nebolo právoplatne skončené. Na prvom stupni bola žaloba preskúmaná dvoma rôznymi súdmi. Ďalej sťažovateľ podľa článku 13 Dohovoru namietal, že vo vzťahu k dĺžke napadnutého konania nemal k dispozícii účinný prostriedok nápravy. Okrem toho namietal aj porušenie práv podľa článku 14 Dohovoru.

Dĺžkou napadnutého konania sa trikrát zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podľa článku 127 ústavy. Prvú sťažnosť odmietol v novembri 2006 z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Druhú sťažnosť ústavný súd odmietol v októbri 2009 ako podanú oneskorene. Tretiu sťažnosť ústavný súd odmietol v marci 2010 z dôvodu, že sťažovateľ riadne nevyužil dostupné prostriedky nápravy v podobe sťažnosti na priet'ahy predsedovi dotknutého súdu.

Súd rozsudkom z 25. júna 2013 vyhlásil námietku podľa článku 6 ods. 1 a článku 13 Dohovoru za prijateľnú a zvyšok sťažnosti za neprijateľný.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľ nepodal ústavnú sťažnosť v súlade s formálnymi náležitosťami a ustálenou praxou ústavného súdu, vzhľadom na to, že pred jej podaním nepodal sťažnosť na priet'ahy predsedom dotknutých súdov. Súd okrem toho odmietol aj argument vlády, že sťažovateľ sa nedomáhal odškodnenia za prípadné priet'ahy prostredníctvom žaloby o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. V súvislosti s uvedenými argumentmi Súd poukázal na svoje rozsudky v prípadoch *Ištván a Ištvánová proti Slovenskej republike* z 12. júna 2012 a *Komanický proti Slovenskej republike (č. 6)* z 12. júna 2012, v ktorých preskúmal a odmietol v zásade rovnaké námietky, ako vláda vzniesla v predmetnom prípade. Pokiaľ ide o vyčerpanie sťažnosti predsedom dotknutého súdu ako podmienky požadovanej pre prijatie ústavnej sťažnosti, Súd uviedol, že v prípadoch ako je tento, keď jedno konanie prebiehalo pred viacerými súdmi, bola zdôraznená problematická povaha tohto prostriedku nápravy. V tejto súvislosti poznamenal, že požiadavka podania sťažnosti na dĺžku konania predsedom dotknutých súdov vedie k rozdeleniu konania do viacerých častí, ktoré prebiehajú pred dotknutými súdmi, čo nepomáha preskúmaniu celkovej dĺžky takéhoto konania.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že často konštatoval porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a so zreteľom na svoju judikatúru Súd dospel k záveru, že dĺžka predmetného konania bola prehnaná. Z toho dôvodu konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**. Okrem toho Súd s poukazom na svoje závery týkajúce sa vyčerpania vnútroštátnych prostriedkov nápravy vo vzťahu k sťažnosti podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru konštatoval aj **porušenie článku 13 Dohovoru**, keď dospel k záveru, že za daných okolností sťažovateľ nemal k dispozícii účinný prostriedok nápravy.

Sťažovateľ požadoval 381 700 EUR ako náhradu majetkovej škody a 130 000 EUR ako náhradu nemajetkovej ujmy. Ďalej požadoval náhradu nákladov a výdavkov, ktorých výšku nešpecifikoval. Súd nezistil príčinnú súvislosť medzi zisteným porušením a majetkovou škodou, preto zamietol tento nárok. Na druhej strane priznal sťažovateľovi 2 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Súd nárok na náhradu nákladov a výdavkov odmietol z dôvodu, že sťažovateľ predložil len účty z rokov 1999 a 2000, pričom zistené porušenia sa týkajú konania o žalobe z roku 2005.

UNTERMAYER proti Slovenskej republike rozsudok z 9. júla 2013

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 6846/08, podanej proti Slovenskej republike 29. januára 2010 slovenským štátnym občanom, pánom Arpádom Untermayerom. Sťažovateľ podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote dĺžkou konania o jeho žalobe o zaplatenie peňažnej sumy a dĺžkou exekučného konania, ktoré bolo voči nemu vedené. Občianskoprávne konanie prebiehalo viac ako 14 rokov, pričom počas tohto obdobia sa vecou zaoberali sudy na dvoch stupňoch konania. Exekučné konanie prebiehalo viac ako 5 rokov a 8 mesiacov na dvoch stupňoch.

Dĺžkou občianskoprávneho konania sa dvakrát zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podľa článku 127 ústavy. Ústavný súd v septembri 2007 nálezom rozhodol, že v konaní došlo k prieťahom a priznal sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 30 000 Sk. Okrem toho prikázal dotknutému okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov a priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia. Sťažovateľ v tejto súvislosti pred Súdom namietal, že odškodnenie, ktoré mu bolo priznané zo strany ústavného súdu bolo nedostatočné. Druhú sťažnosť ústavný súd v septembri 2009 odmietol z dôvodu neprípustnosti, keď poukázal na to, že sťažovateľ nevyužil dostupné prostriedky nápravy v podobe sťažnosti na prieťahy predsedovi dotknutého súdu. Pokiaľ ide o exekučné konanie, ústavný súd v septembri 2009 sťažnosť odmietol ako neprípustnú z dôvodu, že sťažovateľ riadne nevyužil dostupné prostriedky nápravy. Hoci sťažovateľ predložil ústavnému súdu kópiu svojej sťažnosti adresovanú predsedovi súdu spolu s podacím lístkom potvrdeným poštou, ústavný súd nepovažoval za preukázané, že zásielka bola dotknutým súdom prijatá a tým účinne podaná.

Vzhľadom na okolnosti prípadu vláda vo vzťahu ku občianskoprávnemu konaniu zaslala Súdu jednostrannú deklaráciu, v ktorej uznala status sťažovateľa ako poškodenej osoby, ako aj neprimeranú dĺžku konania a požiadala o vyčiarknutie sťažnosti zo zoznamu prípadov. Súd v rozsudku z 9. júla 2013 nesúhlasil s oddelením občianskoprávneho konania a exekučného konania prostredníctvom jednostrannej deklarácie vlády, pretože ich považoval za obsahovo

a procesne prepojené. Mal za to, že obidve konania musia byť posúdené spoločne. Jednostrannú deklaráciu vlády preto zamietol a vyhlásil sťažnosť za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády vo vzťahu k exekučnému konaniu, že sťažovateľ nepodal ústavnú sťažnosť v súlade s formálnymi náležitosťami a ustálenou praxou ústavného súdu, vzhľadom na to, že nepreukázal, že pred jej podaním podal sťažnosť na prietahy predsedom dotknutých súdov. Súd okrem toho odmietol aj argument vlády, že sťažovateľ sa mohol domôcť finančného odškodnenia za prípadné prietahy prostredníctvom žaloby o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. V súvislosti s uvedenými argumentmi Súd poukázal na svoje rozsudky v prípadoch *Ištván a Ištvánová proti Slovenskej republike* z 12. júna 2012 a *Komanický proti Slovenskej republike* (č. 6) z 12. júna 2012, v ktorých preskúmal a odmietol v zásade rovnaké námietky, ako vláda vzniesla v predmetnom prípade.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a so zreteľom na svoju judikatúru Súd dospel k záveru, že dĺžka predmetného konania bola prehnaná. Z toho dôvodu konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**. Okrem toho Súd s poukazom na svoje závery týkajúce sa vyčerpania vnútroštátnych prostriedkov nápravy v súvislosti so sťažnosťou podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru konštatoval aj **porušenie článku 13 Dohovoru**, keď dospel k záveru, že za daných okolností sťažovateľ nemal k dispozícii účinný prostriedok nápravy.

Sťažovateľ požadoval 26 000 EUR ako náhradu nemajetkovej ujmy a 1 266,10 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd sťažovateľovi priznal 3 100 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 1 250 EUR z titulu nákladov a výdavkov. Zvyšok jeho nárokov zamietol.

FRIGO proti Slovenskej republike rozsudok z 8. októbra 2013

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 16111/11, podanej proti Slovenskej republike 7. marca 2011 slovenským štátnym občanom, pánom Vladislavom Frigom. Sťažovateľ sa podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru sťažoval na dĺžku konania o jeho žalobe proti zamestnávateľovi pre nevyplatenú mzdu, ktoré sa začalo v apríli 1997. Rozsudok v merite nadobudol právoplatnosť v máji 2010 a rozhodnutie o trovách konania nadobudlo právoplatnosť v auguste 2011. Konanie teda prebiehalo viac ako 14 rokov a 4 mesiace na dvoch stupňoch konania.

Dĺžkou konania sa v auguste 2010 zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podľa článku 127 ústavy. Ústavný súd samostatne preskúmal dĺžku konania v merite a dĺžku konania o trovách a sťažnosť odmietol. Pokiaľ ide o sťažnosť na dĺžku konania v merite, mal za to, že bola podaná oneskorene, nakoľko konanie v merite skončilo právoplatným rozsudkom pred tým, ako sťažovateľ podal svoju sťažnosť. V následnom konaní o trovách prietahy nezistil a tiež poukázal na to, že sťažovateľ sa výslovne nestážoval na túto časť konania.

Súd rozsudkom z 8. októbra 2013 vyhlásil sťažnosť za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd poznamenal, že sťažovateľ sa na ústavnom súde sťažoval na celkovú dĺžku konania ako takého, avšak ústavný súd vylúčil zo svojho preskúmania podstatnú časť konania z dôvodu, že všeobecné súdy sa viac nezaoberali vecou v merite a preskúmal výlučne dĺžku konania o trovách. Súd pripomenul, že v súlade so svojou judikatúrou preskúmava celkovú dĺžku namietaného konania, a že prostriedok nápravy podľa článku 35 Dohovoru umožňuje poskytnúť primeranú a dostatočnú nápravu, iba ak umožňuje preskúmanie dĺžky konania ako celku. V predmetnom prípade prístup ústavného súdu naznačuje, že vo vzťahu k rôznym štádiám konania mali byť podané osobitné sťažnosti. Takýto prístup však vylučuje preskúmanie dĺžky konania ako celku a vedie k výsledku, ktorý je nezlučiteľný s praxou Súdu.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Tiež poznamenal, že v pracovnoprávných sporoch je potrebné konať s osobitnou starostlivosťou. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a so zreteľom na svoju judikatúru Súd dospel k záveru, že dĺžka konania bola prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. V dôsledku toho konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru.**

Sťažovateľ si uplatnil 27 000 EUR ako náhradu nemajetkovej ujmy. Súd mu z tohto titulu priznal 10 500 EUR. Vzhľadom na to, že sťažovateľ si neuplatnil žiadny nárok na náhradu nákladov a výdavkov, Súd mu z tohto titulu nepriznal žiadnu sumu.

BEDNÁR proti Slovenskej republike rozsudok z 8. októbra 2013

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 64023/09, podanej proti Slovenskej republike 26. novembra 2009 slovenským štátnym občanom, pánom Viktorom Bednárom. Vo svojej sťažnosti namietal, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci v primeranej lehote, zaručeného článkom 6 ods. 1 Dohovoru dĺžkou konania o náhradu škody spôsobenej neoprávneným užívaním nehnuteľnosti. V čase posudzovania sťažnosti Súdom konanie trvalo viac ako 8 a pol roka na jednom stupni, pričom prebiehalo na dvoch rôznych súdoch a bolo prerušené na viac ako 2 a pol roka, až do výsledku konania o vzájomnom návrhu žalovaného. Sťažovateľ okrem toho podľa článku 13 Dohovoru namietal, že vo vzťahu k dĺžke napadnutého konania nemal k dispozícii účinný prostriedok nápravy.

Dĺžkou napadnutého konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. Ústavný súd ju však v septembri 2009 odmietol z viacerých dôvodov. Poukázal na to, že sťažovateľ vo vzťahu k namietaným priet'ahom na Okresnom súde Dolný Kubín nepodal sťažnosť predsedovi súdu vôbec a vo vzťahu k priet'ahom na Okresnom súde Námestovo podal sťažnosť predsedovi tohto súdu len formálne, keďže krátko na to podal aj ústavnú sťažnosť. Podľa názoru ústavného súdu tak neposkytol predsedovi Okresnému súde Námestovo dostatočný priestor na prijatie potrebných opatrení na uskutočnenie nápravy. Ďalej ústavný súd poznamenal, že časť sťažnosti týkajúca sa Okresného súdu Dolný Kubín bola podaná oneskorene, keďže konanie pred týmto súdom skončilo pred podaním ústavnej sťažnosti. Nakoniec ústavný súd vyslovil, že dĺžka konania pred Okresným súdom Námestovo nebola dostatočná na to, aby predstavovala problém z hľadiska článku 6 ods. 1 Dohovoru.

Súd rozsudkom z 8. októbra 2013 vyhlásil sťažnosť za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľ nepodal ústavnú sťažnosť v súlade s formálnymi náležitosťami a ustálenou praxou ústavného súdu, pretože pred jej podaním nepodal sťažnosť na prietahy predsedovi Okresného súdu Dolný Kubín a neumožnil predsedovi Okresného súdu Námestovo, aby uskutočnil nápravu. Súd okrem toho odmietol aj argument vlády, že sťažovateľ sa nedomáhal odškodnenia za prípadné prietahy prostredníctvom žaloby o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. V súvislosti s uvedenými argumentmi Súd poukázal na svoje rozsudky v prípadoch *Ištván a Ištvánová proti Slovenskej republike* z 12. júna 2012 a *Komanický proti Slovenskej republike* (č. 6) z 12. júna 2012, v ktorých preskúmal a odmietol v zásade rovnaké námietky, ako vláda vznesla v predmetnom prípade. Pokiaľ ide o vyčerpanie sťažnosti predsedovi dotknutého súdu ako podmienky požadovanej pre prijatie ústavnej sťažnosti, Súd uviedol, že v prípadoch ako je tento, keď jedno konanie prebiehalo pred viacerými súdmi, bola zdôraznená problematická povaha tohto prostriedku nápravy. V tejto súvislosti poznamenal, že požiadavka podania sťažnosti na dĺžku konania predsedom dotknutých súdov vedie k rozdeleniu konania do viacerých častí, ktoré prebiehajú pred dotknutými súdmi, čo nepomáha preskúmaniu celkovej dĺžky takéhoto konania v súlade s judikatúrou Súdu. Súd poukázal tiež na rozporuplnosť medzi stanoviskom predsedu Okresného súdu Námestovo, ktorý konštatoval, že urýchliť konanie nie je možné z dôvodu jeho prerušenia a závermi ústavného súdu, že sťažovateľ nedal predsedovi súdu dostatok času na urýchlenie konania. Nakoniec Súd poznamenal, že ústavný súd nepreskúmal celkovú dĺžku konania, keď rozdelil konanie do dvoch častí podľa dotknutých súdov a vyvodil záver, že časť sťažnosti týkajúca sa konania pred Okresným súdom Dolný Kubín bola podaná oneskorene a dĺžka konania pred Okresným súdom Námestovo nebola dostatočná na to, aby predstavovala problém z hľadiska článku 6 ods. 1 Dohovoru.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti Súd uviedol, že často konštatoval porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a so zreteľom na svoju judikatúru Súd dospel k záveru, že dĺžka predmetného konania bola prehnaná. Z toho dôvodu konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**. Okrem toho Súd s poukazom na svoje závery týkajúce sa vyčerpania vnútroštátnych prostriedkov nápravy vo vzťahu k sťažnosti podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru konštatoval aj **porušenie článku 13 Dohovoru**, keď dospel k záveru, že za daných okolností sťažovateľ nemal k dispozícii účinný prostriedok nápravy.

Sťažovateľ požadoval 30 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Okrem toho požadoval 707,41 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd sťažovateľovi priznal 5 500 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Nárok na náhradu nákladov a výdavkov odmietol z dôvodu, že nebol podložený žiadnymi podpornými dokumentmi.

KLINOVSKÁ proti Slovenskej republike rozsudok z 8. októbra 2013

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 61436/09, podanej proti Slovenskej republike 10. novembra 2009 slovenskou štátnou občiankou, pani Margitou Klinovskou. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namietala, že došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci v primeranej lehote, zaručeného článkom 6 ods. 1 Dohovoru dĺžkou konania o jej žalobe o náhradu škody. V čase posudzovania sťažnosti Súdom konanie prebiehalo viac ako 8 rokov

a 7 mesiacov na dvoch stupňoch konania, pričom stále nebolo právoplatne skončené. Okrem toho sťažovateľka podľa článku 13 Dohovoru namietala, že vo vzťahu k dĺžke napadnutého konania nemala k dispozícii účinný prostriedok nápravy.

Dĺžkou napadnutého konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podľa článku 127 ústavy. V júni 2009 ústavný súd sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Mal za to, že sťažnosť na priet'ahy v konaní predsedníčke dotknutého súdu sa ukázala byť účinná, predsedníčka súdu uskutočnila nápravu a v čase podania ústavnej sťažnosti okresný súd náležite konal vo veci. Ďalej uviedol, že v prípade výskytu ďalších priet'ahov v konaní sťažovateľka mohla podať novú sťažnosť na ústavný súd bez toho, aby sa najskôr obrátila na predsedníčku okresného súdu.

Súd rozsudkom z 8. októbra 2013 vyhlásil sťažnosť za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd sa nestotožnil s argumentáciou vlády, že sťažovateľka mala k dispozícii účinné prostriedky nápravy, ktoré nevyužila. Vláda namietala, že sťažovateľka nepodala ústavnú sťažnosť v súlade s aplikovateľnými formálnymi požiadavkami, a že sa nedomáhala odškodnenia prostredníctvom žaloby o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. V súvislosti s uvedenými argumentmi Súd poukázal na svoje rozsudky v prípadoch *Ištván a Ištvánová proti Slovenskej republike* z 12. júna 2012 a *Komanický proti Slovenskej republike* (č. 6) z 12. júna 2012, v ktorých preskúmal a odmietol v zásade rovnaké námietky, ako vláda vzniesla v predmetnom prípade.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že už viackrát zistil porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich rovnaké otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a so zreteľom na svoju judikatúru Súd dospel k záveru, že dĺžka predmetného konania bola prehnaná. Z toho dôvodu konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**. Okrem toho Súd s poukazom na svoje závery týkajúce sa vyčerpania vnútroštátnych prostriedkov nápravy vo vzťahu k sťažnosti podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru konštatoval aj **porušenie článku 13 Dohovoru**, keď dospel k záveru, že za daných okolností sťažovateľka nemala k dispozícii účinný prostriedok nápravy.

Sťažovateľka požadovala 30 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Okrem toho požadovala 736,41 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov. Súd sťažovateľke priznal 5 500 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Nárok na náhradu nákladov a výdavkov odmietol z dôvodu, že nebol podložený žiadanými podpornými dokumentmi.

SOLTÉSZ proti Slovenskej republike rozsudok z 22. októbra 2013

Prípad vznikol na základe sťažnosti č. 11867/09, podanej proti Slovenskej republike 13. februára 2009 slovenským štátnym občanom, pánom Arpádcom Soltészom. Sťažovateľ žaloval Slovenskú republiku pre porušenie jeho práva na slobodu prejavu, zaručeného v článku 10 Dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa článku 13 Dohovoru.

Sťažovateľ je novinár, ktorý v roku 2003 v denníku *Národná obroda* uverejnil článok o zmiznutí podnikateľa A. V článku okrem iného opisoval stretnutie osoby D. s podnikateľom

A. večer pred jeho zmiznutím. Následne D. podal proti sťažovateľovi žalobu na ochranu osobnosti, v ktorej namietal, že článok zasiahol do jeho povesti, pretože obsahoval nepravdivé a zavádzajúce vyjadrenia a naznačoval, že sa mohol podieľať na zmiznutí podnikateľa A. Okresný súd Poprad v decembri 2006 rozhodol v prospech žalobcu D. a zaviazal sťažovateľa zaplatiť mu 28 500 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a trovy konania. Na základe sťažovateľovho odvolania Krajský súd v Prešove vo februári 2008 znížil sumu nemajetkovej ujmy na 3 000 EUR a okrem toho sťažovateľa zaviazal zaplatiť trovy konania vo výške 10 150 EUR.

Námietkami sťažovateľa, týkajúcimi sa porušenia článku 10 Dohovoru sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podľa článku 127 ústavy. Ústavný súd ju však v júli 2008 odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Rozhodol, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocenčné princípy. Porušenie procesných práv však sťažovateľ nenamietal.

Súd rozsudkom z 22. októbra 2013 vyhlásil sťažnosť za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd poznamenal, že sťažnosť nie je zjavne nepodložená v zmysle článku 35 ods. 3 Dohovoru. Ďalej poznamenal, že nie je neprijateľná ani z iných dôvodov, a preto ju vyhlásil za prijateľnú.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti Súd konštatoval, že právna ochrana, ktorá bola sťažovateľovi poskytnutá na vnútroštátnej úrovni, nebola zlučiteľná s požiadavkami článku 10 Dohovoru. Súd však nevytkol všeobecným súdom ich rozhodnutie ako také, ale kritizoval spôsob, akým k nemu dospeli, keď sa sústredili iba na dokazovanie pravdivosti zverejnenej informácie. Mal za to, že vnútroštátne súdy mali skúmať prítomnosť a stupeň verejného záujmu na uverejnení spornej informácie a nájsť rovnováhu medzi týmto verejným záujmom a záujmom dotknutého jednotlivca. Súd ďalej poznamenal, že uvedené sa vzťahovalo aj na otázku dobromyseľnosti sťažovateľa a ďalšie aspekty prípadu, ktoré boli potrebné pre zistenie skutočnosti, či sťažovateľ konal v súlade s „povinnosťami a zodpovednosťou“ zakotvenou v článku 10 ods. 2 Dohovoru. Súd poukázal aj na postup ústavného súdu a dospel k záveru, že **došlo k porušeniu článku 10 Dohovoru**. Pokiaľ ide o namietané porušenie článku 13 Dohovoru, Súd konštatoval, že vzhľadom na zistený záver o porušení článku 10 Dohovoru **nebolo potrebné samostatne skúmať námietku podľa článku 13 Dohovoru**.

Sťažovateľ požadoval 14 463 EUR ako náhradu majetkovej škody, ktorá mu vznikla v dôsledku rozhodnutia vnútroštátnych súdov a 6 700 EUR ako náhradu nemajetkovej ujmy. Ďalej si uplatnil 2 157,60 EUR ako náhradu za výdavky a náklady vynaložené na vnútroštátnej úrovni a 1 777,50 EUR v konaní pred Súdom. Súd sťažovateľovi priznal požadovaných 14 463 EUR z titulu majetkovej škody. Priznal mu tiež 5 850 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a požadovaných 3 935,10 EUR ako náhradu nákladov a výdavkov.

KUCEJOVÁ proti Slovenskej republike rozsudok z 26. novembra 2013

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 74550/12, podanej proti Slovenskej republike 11. novembra 2012 slovenskou štátnou občiankou, pani Máriou Kucejovou. Sťažovateľka sa podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru sťažovala na neprimeranú dĺžku občianskoprávneho konania,

v ktorom bola jednou z viacerých žalobcov, ktorí sa domáhali určenia, že nehnuteľnosti označené v návrhu patria do majetku sťažovateľkiných zosnulých rodičov. Konanie sa začalo v novembri 1998, avšak Súd zobral do úvahy obdobie od februára 2003, kedy sťažovateľka vstúpila do konania. V čase posudzovania sťažnosti Súdom teda trvalo viac ako 10 rokov a 8 mesiacov na jednom stupni, pričom stále nebolo právoplatne skončené. Okrem toho sťažovateľka namietala porušenie článku 14 Dohovoru.

Námietkou týkajúcou sa neprimeranej dĺžky konania sa zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podanej podľa článku 127 ústavy. Ústavný súd v októbri 2012 rozhodol, že právo sťažovateľky na konanie v primeranej lehote bolo porušené. Sťažovateľke však nepriznal žiadne finančné zadosťučinenie ani náhradu trov právneho zastúpenia. Ústavný súd poznamenal, že vo veci toho istého konania pred okresným súdom už vydal 4 nálezy, v ktorých konštatoval porušenie práva na prerokovanie veci v primeranej lehote na základe sťažností ďalších deviatich žalobcov v napadnutom konaní, ktorí boli zastúpení tým istým advokátom ako sťažovateľka. Podľa názoru ústavného súdu právny zástupca sťažovateľov si vybral takýto spôsob individuálneho podávania sťažností so snahou získať majetkový prospech. Ústavný súd zdôraznil, že uvedenými rozhodnutiami už priznal 18 000 EUR ako náhradu nemajetkovej ujmy a 1 609,85 EUR ako náhradu trov konania. Ak by právny zástupca podal ústavnú sťažnosť za všetkých žalobcov spoločne, ústavný súd by tak vysokú sumu finančného zadosťučinenia jedným nálezom nepriznal. Dospel preto k záveru, že sťažovateľke patriaca pomerná časť zadosťučinenia už bola „priznaná a skonzumovaná“ predchádzajúcimi úspešnými sťažovateľmi pred ústavným súdom.

Súd rozsudkom z 26. novembra 2013 vyhlásil sťažnosť za prijateľnú.

Pokiaľ ide o prijateľnosť sťažnosti, Súd poukázal na svoju judikatúru, v zmysle ktorej pri posúdení, či náprava poskytnutá sťažovateľovi na vnútroštátnej úrovni bola primeraná a dostatočná, berie do úvahy najmä výšku odškodnenia priznaného sťažovateľovi a účinnosť použitého preventívneho opatrenia. Súd uviedol, že v predmetnom prípade ústavný súd sťažovateľke nepriznal žiadne spravodlivé zadosťučinenie napriek skutočnosti, že tento nález bol vyhlásený viac ako 3 roky po vyhlásení nálezu v prípade iného žalobcu v tom istom konaní, v ktorom ústavný súd prikázal dotknutému okresnému súdu, aby konal bez ďalších prieťahov. Vzhľadom na dané okolnosti a berúc do úvahy princípy zakotvené vo svojej judikatúre Súd konštatoval, že sťažovateľka nestratila status poškodenej osoby v zmysle článku 34 Dohovoru.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti na dĺžku konania Súd uviedol, že často konštatoval porušenie článku 6 ods. 1 Dohovoru v prípadoch vyvolávajúcich podobné otázky ako predmetný prípad. Po preskúmaní všetkých predložených materiálov a so zreteľom na svoju judikatúru Súd dospel k záveru, že dĺžka konania bola prehnaná a nespĺňala požiadavku „primeranej lehoty“. V dôsledku toho konštatoval, že **došlo k porušeniu článku 6 ods. 1 Dohovoru**. Pokiaľ ide o namietané porušenie článku 14 Dohovoru, Súd konštatoval, že vzhľadom na zistený záver o porušení článku 6 ods. 1 Dohovoru **nebolo potrebné samostatne skúmať námietku podľa článku 14 Dohovoru**.

Sťažovateľka požadovala z titulu nemajetkovej ujmy 6 000 EUR, pokiaľ ide o sťažnosť podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru a 2 000 EUR pokiaľ ide o namietané porušenie článku 14 Dohovoru. Okrem toho požadovala 318,84 EUR ako náhradu za výdavky a náklady vynaložené v konaní pred ústavným súdom a 600 EUR v konaní pred Súdom. Súd

sťažovateľke priznal 6 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy a 918 EUR z titulu nákladov a výdavkov. Zvyšok jej nárokov zamietol.

ČERNÁK proti Slovenskej republike rozsudok zo 17. decembra 2013

Prípado vznikol na základe sťažnosti č. 36997/08, podanej proti Slovenskej republike 22. júla 2008 slovenským štátnym občanom, pánom Mikulášom Černákom. Sťažovateľ žaloval Slovenskú republiku pre porušenie článku 5 ods. 1 písm. c) a článku 6 ods. 1 Dohovoru tvrdiac, že jeho vzatie do väzby na základe uznesenia z 2. februára 2007 bolo nezákonné, pretože bolo v rozpore so zásadou špeciality podľa článku 14 Európskeho dohovoru o vydávaní. Ďalej sa sťažoval, že konanie o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby z 2. februára 2007 a konanie o predĺžení jeho väzby v júli 2007 neboli v súlade s článkom 5 ods. 4 Dohovoru. Namietal, že pred rozhodnutím o väzbe mu neboli doručené všetky relevantné dokumenty, ďalej že písomné vyhotovenie rozhodnutia o vzatí do väzby mu bolo doručené až po zamietnutí jeho sťažnosti proti tomuto uzneseniu a napokon namietal, že pred rozhodnutím o jeho sťažnosti proti vzatiu do väzby, ako aj v konaní o predĺžení väzby nebol vypočutý súdom. Okrem toho sťažovateľ namietal aj porušenie článku 5 ods. 1 písm. a) Dohovoru a článku 14 Dohovoru.

Námietkami sťažovateľa sa niekoľkokrát zaoberal aj ústavný súd na základe sťažnosti podľa článku 127 ústavy. Ústavný súd jednotlivé ústavné sťažnosti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti alebo pre nesplnenie formálnych podmienok na podanie sťažnosti.

Súd rozsudkom zo 17. decembra 2013 vyhlásil za prijateľné námietky sťažovateľa podľa článku 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru a článku 5 ods. 4 Dohovoru. Zvyšné námietky sťažovateľa považoval za zjavne nepodložené a vyhlásil ich za neprijateľné.

Vo vzťahu k podstate sťažnosti podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru Súd piatimi hlasmi proti dvom konštatoval, že čo sa týka sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby z 2. februára 2007 a sťažnosti proti rozhodnutiu o predĺžení väzby z 10. júla 2007, sťažovateľovi bolo odopreté konanie na preskúmanie zákonnosti jeho väzby v zmysle článku 5 ods. 4 Dohovoru. Súd vnútroštátnym orgánom vytkol, že čas a prostriedky poskytnuté obhajcom sťažovateľa na prípravu jeho obhajoby boli značne obmedzené a poukázal na to, že obhajcovia sťažovateľa boli predvolaní na vypočutie o väzbe sťažovateľa len niekoľko hodín vopred napriek značnej vzdialenosti medzi sídlom súdu a ich pôsobiskom, pričom kópia európskeho zatýkacieho rozkazu im bola doručená priamo na súde a bolo im umožnené nahliadnuť do spisu a poradiť sa so sťažovateľom len po dobu približne 20 minút. Tiež poukázal na to, že sťažovateľ predložil 7. februára 2007 písomný sľub, že v prípade prepustenia na slobodu bude žiť v súlade so zákonom a nebude sa vyhýbať účelu trestného konania, o ktorom však nebolo rozhodnuté. Berúc do úvahy zložitost' otázky vo vzťahu k aplikácii zásady špeciality, ako aj skutočnosť, že všetky napadnuté rozhodnutia, s výnimkou uznesenia o vzatí do väzby, boli prijaté na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa alebo jeho obhajcu, Súd považoval za vhodné, aby v konaní o následnej sťažnosti proti rozhodnutiu o predĺžení jeho väzby bol sťažovateľ osobne vypočutý. Ďalej Súd poukázal na to, že zápisnica z výsluchu sťažovateľa z 2. februára 2007 neobsahovala žiadne odôvodnenie rozhodnutia o vzatí sťažovateľa do väzby, a teda sťažovateľ prirodzene očakával doručenie písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia, čo by mu umožnilo účinne ho napadnúť. Súd v tejto súvislosti uviedol, že sťažovateľova sťažnosť proti väzbe bola

degradovaná len na formálny prostriedok nápravy, keďže ani uznesenie o vzatí do väzby, ani sťažnosť prokuratúry mu neboli doručené pred rozhodovaním o jeho ústnej sťažnosti proti väzbe. Napokon Súd poznamenal, že žiaden z vnútroštátnych súdov v konaní o väzbe a v konaní o predĺžení väzby nezaujal postoj k argumentu sťažovateľa, týkajúcemu sa zákonnosti jeho väzby v kontexte zásady špeciality. Súd na základe uvedeného dospel k záveru, že **došlo k porušeniu článku 5 ods. 4 Dohovoru**. Pokiaľ ide o namietané porušenie článku 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru, Súd konštatoval, že vzhľadom na zistený záver o porušení článku 5 ods. 4 Dohovoru **nebolo potrebné samostatne skúmať námietku podľa článku 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru**.

Sťažovateľ požadoval 50 000 EUR z titulu nemajetkovej ujmy. Súd nepriznal sťažovateľovi žiadnu náhradu nemajetkovej ujmy, keď dospel k záveru, že konštatovanie porušenia sťažovateľových práv samo o sebe predstavuje dostatočné spravodlivé zadost'učinenie. Vzhľadom na to, že sťažovateľ si neuplatnil žiadny nárok na náhradu nákladov a výdavkov, Súd mu z tohto titulu nepriznal žiadnu sumu.